

SHARA WOLF

KÜLÖNJÁRAT

A KÜLÖNJÁRAT

Shara Wolf

EZ-Könyv © 2020

ISBN

epub: 978-615-6279-30-9

pdf: 978-615-6279-31-6

Minden jog fenntartva!

Felszállás Alice!

Alice megtorpant a parkoló előtt.

Ideges volt, mert akaratán kívül mindenféle idegenekkel kellett eltöltenie egy egész napot, és ettől még a gyomra is görcsös táncot járt, pedig tisztában volt vele, hogy ez nem egy természetes reakció az ilyen helyzetekre. Ennek ellenére, nem tudott megnyugodni.

Haragudott a szüleinek, amiért megint belekényszerítették egy ilyen szituációba, mert az édesanyja és az édesapja képtelenek voltak elfogadni őt úgy, ahogy volt. Pedig Alice tudta, hogy sohasem fogja jól érezni magát más emberek társaságában. Míg ő tudomásul vette ezt, a többi embernek, főleg a szüleinek ez furcsa volt, sosem értették meg, miért választotta a magányt. Az igazat megvallva, nem volt rá különösebb oka, az életében nem történt semmi trauma, sőt az élete mások szemében még irigylésre méltónak is tűnhetett, hiszen a szülei jómódban éltek. Volt egy szép házuk egy biztonságos kertvárosban, volt jó munkájuk, amit szerettek, és mindent meg tudtak adni Alicének, amire csak szüksége lehetett.

Az összes hozzá hasonló, tizenhét éves lány ilyesmire vágyott volna, de nem ő.

Alice inkább kellemetlennek tartotta mindazt, ami körülvette. Úgy érezte, hogy fojtogatja a saját élete, a családja, és azok az emberek, akikkel nap mint nap találkoznia kellett.

Sokszor álmodta azt, hogy egy tó alján fuldoklik, ahonnan képtelen volt a felszínre úszni, mert a bokájába minduntalan belekapaszkodtak a nyálkás, erős indák, amik visszarángatták őt a víz sötét mélyére. Ezekben az álmokban érzett félelem uralkodott el rajta, mikor egy nagyobb társaságba kényszerítették bele, a testét pánikroham ragadta görcsös tehetetlenségbe. Leginkább az emberek magukra öltött álarca miatt érezte így magát, úgy gondolta, egyikük sem őszinte, hogy mindannyian mások elvárásainak igyekeznek megfelelni. Ez mindennél jobban zavarta őt. A felszínes beszélgetésektől, a hazug tekintetektől, a lekicsinylő pillantásoktól szinte felfordult a gyomra. Nem akart közel kerülni senkihez, mert félt a csalódástól, amit okozhatnak neki. Alice úgy látta, hogy minden ember ítélkezik a másikon, miközben még önmagukkal sincsenek kibékülve igazán.

Ennek a viselkedésének köszönhetően nem voltak barátai, a szabadidejét leginkább a négy fal között töltötte. Csak kora reggel, vagy késő este volt hajlandó kimozdulni a házból, amikor már alig lézengett valaki az utcákon.

Az édesapja és az édesanyja nem akarta elfogadni az állapotát, nem hagyták békén, pszichológushoz cipelték és csoportterápiákra, hogy végre egy normális gyereket kaphassanak, aki olyan, amilyenek ők elképzelték.

Ezzel többet ártottak neki, mint segítettek.

Alice képtelen volt megnyílni idegenek előtt, de ezt hiába mondta el a szüleinek, ők nem hallgattak rá. Újra és újra beleerőltették valamilyen tömeges tevékenységbe, mint ez a kirándulás is. Az édesanyja egy csoportban kapta a szórólapot, ahova erőszerezettel járt, mert szerette elpanaszolni másoknak, hogy az egyetlen lánya mennyire selejtes. Szüksége volt a többiek sajnálatára, amit meg is kapott.

„Hagyd magad mögött a valóságot, hogy szembe nézhess a félelmeiddel, melyeket talán sikerül legyőznöd!

Gyere el egy túrára, tapasztald meg, mi van az elméd határain túl!”

Alice elolvasta a papírra nyomtatott sorokat, melyeket szokatlan, kacskaringós betűkkel írtak. Az írásjelek összefonódó indákra emlékeztették. Ahogy újra és újra átfutotta a szórólap szövegét, rossz érzése támadt. Olyasmi, amit magának sem tudott megmagyarázni.

Igen különösnek találta, hogy egyetlen telefonszám, vagy elérhetőség sem volt a lapon, semmi részletes információ a túráról, hogy hova mennek és miféle terápiát követnek, csupán instrukciók, hogy a busz mikor és hol fogja várni a jelentkezőket.

Már akkor sem tetszett neki a dolog, mikor a szülei az orra elé tolták a papírt, és kijelentették, hogy el fog menni a kirándulásra.

– Nem akarok menni! – tolta el a hirdetést kedvetlenül. Újra feltört benne a dac, haragudott az apjára és az anyjára, amiért továbbra sem hagyták őt békén.

– Nem választást kínáltunk fel neked – az édesapja szigorú arccal ült vele szemben, ujjait összefonta maga előtt az asztalon, tekintete nem tűrt ellentmondást.

– A te érdeked, kislányom. – Édesanyja igyekezett oldani a feszültséget közöttük.

– Nézzétek – Alice érezte a magában növekvő dühöt, de tisztelettel volt a szülei iránt, ezért nem emelte fel a hangját. – Tudom, hogy segíteni szeretnétek, mert számotokra a helyzetem érthetetlen. Tudom, hogy nehéz elfogadni, hogy szeretek egyedül lenni, és azt gondoljátok, beteg vagyok, de értsétek már meg végre, hogy másokkal eltölteni az időmet kellemetlen számomra. Nem érzem jól magam az emberek között, és én nem is akarok ezen változtatni!

Talán még sohasem jelentette ki ennyire őszintén, mit is gondol az egész dologról. Az apja szemébe nézve rájött, hogy ezúttal is jobban tette volna, ha magában tartja a véleményét.

– Nem! – csattant a férfi hangja. – Te figyelj ide, kisasszony! Pár évig még elnéztük neked ezt a viselkedést, azt gondoltuk, hogy kinövöd majd, és benő a fejed lágya, de most már elég ebből az emós szarságból! – Az apja kiabált. Ahogy hátratólta a széket, hogy felálljon, tenyere az asztal lapján csattant. Még Alice is hátra hőkölt, hiszen édesapja nem szokott csúnyán beszélni. Mindig sikeresen visszafogta magát, még akkor is, mikor dühös volt.

– Drágám... – Az anyja halkán próbálta lecsillapítani a férfit, ám nem sok sikerrel.

– Ideje nyíltan kimondanunk, hogy amit Alice művel, az nem normális – dühöngött az apja. – Innentől kezdve bármikor számíthatunk arra, hogy felvágja az ereit vagy begyógyszerezi magát? Ki tudja.

– Apa! – Alice is felpattant, az arca égett. Szörnyen mérges volt, amiért ilyesmit feltételeztek róla. Megdöbbsent, hiszen soha életében nem jutott eszébe az öngyilkosság. Nem volt depressziós, egyszerűen csak másképp viselkedett, mint a megszokott.

Igyekezett visszafogni a könnyeit, de a hangja remegett. Próbált farkasszemet nézni az apjával, de végül megadta magát.

– Jól van – préselte ki magából a szavakat egy idő után.
– Elmegyek erre a hülye túrára.

– Ez a beszéd! – lépett hozzá az édesapja, és közelebb vonva magához átölelte, majd megveregette a vállát. Puszit nyomott az arcára, mintha semmi sem történt volna.

– Meglátod, hogy jól fog tenni neked ez a kirándulás – bizonygatta az igazát.

Alice mozdulatlanul tűrte az édesapja érintését. Úgy érezte, kedveskedéssel próbálja semmissé tenni az iménti kijelentését, viszont ő képtelen volt elfelejteni a szavakat, melyek mélyen a lelkébe martak.

Minél többet gondolt arra a vitára, annál dühösebb lett, és legszívesebben újrajátszotta volna a történeteket, hogy ellenkezzen és kiálljon önmagáért.

Minden alkalommal visszafogta magát a szüleivel szemben, hagyta nekik, hogy olyan dolgokba kényszerítsék, melyektől irtózott, ettől pedig csak még frusztráltabb lett.

Nem is akarta, hogy kikísérjék a buszhoz, inkább órákkal hamarabb felkelt, hogy elinduljon, mielőtt a szülei felébredtek volna. Azt sem bánta, hogy sokáig kellett sétálnia a hűvös reggelben. A parkban nedves volt a fű a harmattól, és csak pár futó, vagy kutyáját sétáltató ember járt arra. A város még aludt.

Fél kilencig bóklászott, majd elindult a találkozási helyre, ahol a bérelt busz várt rájuk.

Egy hátizsák volt a hátán, amibe az anyja vizet, gyümölcsöt, pár szelet müzlit, rovarriasztó sprayt,

zsebkendőt, kézfertőtlenítő gélt, és egy pulóvert pakolt neki.

A kirándulás gondolata önmagában nem érintette kellemetlenül, hiszen szerette az erdőt, de jobban örült volna, ha egyedül mehetne oda, nem pedig olyanokkal, akiket még soha életében nem látott. Ráadásul jól ismerte már az efféle csoportokat, amikben mások mindig szívesen beszéltek a problémáikról. Pedig az magánügy. Őt legalábbis nem érdekelték másokéi.

– Gyorsan essünk túl rajta – sóhajtott, és összegyúrta az ujjai között tartott cetlit, hogy csillapíthassa a belső feszültségét. Az előző napi veszekedés emlékeit igyekezett eltemetni a gondolatai mélyére, és a számukra bérelt járművet figyelte.

Kisbusz várta őket. Kisebb, mint egy távolsági járat, ám nagyobb, mint egy mikrobusz. Az a fajta volt, amivel osztálykirándulásra vagy sportversenyekre viszik a gyerekeket. A járművet kékre festették, csak az oldalán virított fehéren egy hármassugarú spirális minta. A kacskaringós vonalak ragyogni látszottak a napfényben. Sokáig bámulva a motívumot olyan érzése támadt, mintha a spirál örvénylene, akár a víz felszíne, amikor kavicsot

dobnak bele. Valamiért baljós előérzetet keltett benne az az ártalmatlan díszítés, ezért inkább a busz elejére erősített *Különjárat* feliratot vette szemügyre, melyet ugyanolyan cikornyás betűkkel írtak ki, mint a szórólapon szereplő szavakat.

A busz első ajtaja nyitva volt, arra várva, hogy a terápiára szoruló fura alakok felszálljanak rá.

A jármű előtt, egy különös kisugárzású magas nő fontoskodott, ujjai között mappát tartott, és ceruzával bőszen jegyzetelt valamit. A nőnek kimondottan rókára emlékeztető vonásai voltak, és első ránézésre Alice úgy látta, hogy az arcán hullámszik a bőr, de mikor megdörzsölte a szemét, és újra visszanézett rá, már nem látta a különös jelenséget.

A rókaarcú nő rámosolygott a távolból. Kedves gesztusnak szánhatta, ám a lányt mégis kirázta a hideg, tarkóján az égnek meredeztek apró szőrszálai. Rossz érzése támadt az intézőtől, ezért másfelé terelte a figyelmét, és a rókaarcú mellett álldogáló idősebb hölgyet vette szemügyre, aki a negyvenes és ötvenes évei között lehetett. Messziről is tisztán látta a hatalmas, világoskék szeméit, melyekből mélységes rémületet lehetett

kiolvasni. A hölgy láthatóan aggódott, ajkai mozgása azt mutatta, hogy megállíthatatlanul kérdésekkel bombázza a rókaarcú nőt, aki mosolyogva válaszolgatott, pedig tekintete türelmetlenségről árulkodott.

Pár lépéssel arrébb egy harmincas férfi toporgott, és összevont szemöldökkel hallgatta a másik kettő beszélgetését, miközben makulátlan öltönyén a gombokat piszkálta, mint egy gyerek. Alice majdnem elnevette magát a férfi tökéletes kinézetén, és azon gondolkozott, hogy a pasinak mi járt a fejében, mikor öltönyt vett fel egy kirándulásra.

– Te is a fura túrára jöttél? – zökkentette ki valaki a gondolataiból. Ijedten lépett egyet előre, majd bosszúsan megnézte magának a hang gazdáját.

Egy fiatal lány mosolygott rá, akinek ajkával ellentétben a szemei nem tűntek vidámnak. Hasonlított azokra a lányokra az osztályból, akik kedvesen nevetnek az ember szemébe, de a háta mögött csak rossz szavuk van mindenkire. Ez a hasonlóság azonnal ellenszenvenné tette számára, még úgy is, hogy semmit nem tudott róla.

A lány kócos fekete hajában egy vörös kendő díszelgett. Fehér topot viselt, ami a hasa közepéig ért, fölé

kockás inget húzott. Farmerja szakadozott volt, ugyanúgy, mint koszos tornacipője is.

– Laura vagyok! – mutatkozott be a lány és illedelmesen kezét nyújtott.

Sokkal inkább valami vad punknak tűnt, nem olyannak, akinek erre a túrára van szüksége.

Alice is bemutatkozott, mert így kívánta meg az illem, de figyelmen kívül hagyta a feléje nyújtott kezét, és mivel nem akart beszélgetni, így egyszerűen elfordult a másiktól. Nem különösebben érdekelte, hogy Laura mit gondol majd róla emiatt.

– Á, szóval te az a bunkó, magányos fajta vagy – vette tudomásul a feketehajú lány, sértődötten préselve ki magából a szavakat, majd gyorsan elrohant mellette, egyenesen a rókaképű nő elé.

– Túrára jelentkezem. – Színpadiasan tisztelgett a nő előtt, és elhadarta a nevét. – Laura Smith! Írja fel nyugodtan a... negyedik helyre... Húha, milyen sok a jelentkező! – nevetett fel kissé erőltetetten, hangja élesen száguldott végig a parkolón. Még az is hallotta, aki nem volt kíváncsi rá.

Alice fintorogva vette tudomásul, hogy kénytelen lesz egész nap elviselni a lány társaságát. Már is idegesítette az erőltetett jelleme, amit magára öltött, ahogy nem tetszett neki a pedánsan öltözött férfi, és a rettegő arcú nő sem.

Sóhajtva közelebb ment, bediktálta a nevét az intézőnek, aki közelebbről sem tűnt bizalomgerjesztőbbnek. A listára pillantott, ahol láthatta, hogy eddig összesen négy ember neve szerepelt a papíron. Az övé lett az ötödik. Ez tényleg nem volt óriási mennyiség, aminek ő örült a legjobban, hiszen így legalább kevesebb embert kell elviselnie a nap folyamán.

– Alice Bens – írta fel a nevét a rókaarcú hölgy, majd fürkésző szemmel méregette őt.

Alicét zavarta a kutató pillantás, amitől úgy érezte, hogy a nő a fejébe akar látni. Legbelül szinte érezte a láthatatlan, tapogató ujjakat, melyek a gondolataira kíváncsiak, ezért gyorsan felszállt a buszra.

Megkönnyebbülve kifújta a levegőt, mikor felért az ülések közé, ahol bedugta fülébe a fülhallgatóit, és elindította a telefonja lejátszási listáját. Hagyta, hogy az ütemes zene elárassza hallójáratait, tompa szólamokkal bombázva a tudatát.

A hátsó ülések egyikén már ücsörgött egy fiú, aki olyan mozdulatlanul ült, hogy először észre sem vette őt. A srác csak meredt előre, mintha a padlóra ragadt koszt mustrálná. Magasnak tűnt, túlzottan vékonynak, az arca beesett volt, mintha beteg lenne, szemei alatt karikák sötétedtek. Fekete pólót viselt, melyre az egyik neves egyetem logóját hímezték fel. Ebből Alice arra következtetett, hogy egyetemista lehet, bár sápadt bőre miatt sokkal fiatalabbnak tűnt.

A fiú még csak észre sem vette, hogy felszállt, így Alice nem érezte úgy, hogy köszönnie kellene neki. Némán helyet foglalt egy ülésben, és várta, hogy végre elinduljanak erre az ostoba túrára.

Pár perccel később Laura, az ideges hölgy és az öltönyös férfi is felszálltak a buszra, őket követte a rókaarcú nő, aki helyet foglalt a sofőrülésben.

Öten voltak.

Talán így nem lesz nehéz megbirkózni ezzel a kirándulással – gondolkodott el Alice, amikor az ablakon keresztül észrevette, ahogy egy fiatal srác rohan a busz felé, messziről integetve nekik.

– Várjanak! – kiabált, mint aki attól tart, hogy ott hagyják, pedig a motor még csak nem is berregett.

Felszállt és az egyik fémrúdba kapaszkodva lihegett, miközben elmondta a nevét, amit a rókaarcú nő felírt.

A kócos, homokszőke hajú srác kíváncsian járatta végig szemét a társaságon, mindenkinek odavetett egy mosolyt, majd helyet foglalt az egyik ülésen.

Alice megfigyelte, hogy míg ő és a beteges kinézetű fiú messzebb húzódtak, addig a többiek inkább egymás társaságát keresték. Az újonnan érkező fiú például Laurával kezdett el beszélgetni, míg az öltönyös férfi a rettegő arcú nővel.

Az intező irkált még valamit, majd felállt és feljűk fordulva csendre intette a buszon ülőket. Beszélni kezdett. Alice kihúzta a fülhallgatókat a füleiből, hogy meghallgassa a mondandóját. A buszt hirtelen elárasztotta a rockzene vad üteme, ami a hangszórókból tört elő, mire a lány gyorsan kikapcsolta a zenét a telefonján. Még elkapta a homokszőke srác széles mosolyát, ahogy az hátrafordult felé.

– Üdvözöllek titeket – hajtott fejet a nő, azonnal letegezve mindenkit.

A színpadias mozdulat, amivel meghajolt felénk, szokatlan volt Alice számára, aki továbbra is tartózkodott attól, hogy a nő szemébe nézzen, mert még mindig kirázta a hideg attól a ragadozó jellegű vigyorától. Egyáltalán nem volt rokonszenves, sokkal inkább ijesztőnek tűnt, mintha valami beteg thrillerből lépett volna elő. Mindezek ellenére dallamos hangja lágyan hullámzott végig a buszon, még az ő kavargó gondolatait is megnyugtatta.

– Az én nevem Fea, én leszek a vezetőtok, amíg elviszlek titeket oda, ahol kezdetét veszi majd a túra. Csupán hatan érkeztetek, ám el kell mondjam, hogy nem a mennyiség számít. Csakis az a fontos, hogy itt vagytok, és hajlandóak lesztek alávetni magatokat ennek a különleges napnak – mosolygott Fea, amitől láthatóvá váltak hófehér fogai. – A túra során lehetőségetek lesz szembe nézni a félelmeitekkel, melyeket vagy legyőztök, vagy nem. Rajtatok múlik, hogy engeditek-e, elnyeljen a sötétség.

Megint mosolygott, mintha valami vidám dolog jutott volna eszébe.

– Élvezzétek ki az utat, hunyjátok le a szemeteket és pihenjete. Beletelik egy kis időbe, míg elérünk oda, ahol

magatok mögött hagyjátok majd a valóságot, és felszínre kerül az igazi énetek.

A nő furcsán fogalmazott, Alice úgy érezte, a szavainak mögöttes jelentése van.

– Ez valamiféle túlélő túra lesz? – vágott közbe Laura, idegesítően vihogva a kérdése mellé. – Olyan, ahol próbákon kell részt vennünk, hogy legyőzzük a saját félelmeinket? Mert elég ijesztőnek írta le az egészet.

– Mondhatjuk úgy is – bólintott Fea, de nem mondott többet. Visszaült a vezetőfülkébe és a gázpedálba taposva felbőgette a motort. Ezzel akarta jelezni, hogy nincs több mondandója, és indulásra készen áll.

Tehát ő a sofőr is – állapította meg Alice, majd visszadugta fülébe a fülhallgatót, hogy elnyomja zenéjével a többiek hangját, akik máris beszédbe elegyedtek egymással.

Lassan lehunyta a szemeit, és hagyta, hogy álomba ringassa a busz ütemes ringatózása.

A sofőr nélküli busz

A zene üteme és a busz ringatózása a tenger hullámzására emlékeztette. A testét könnyűnek érezte, mintha repülne a semmi közepén. Nem akart felébredni, még akkor sem, mikor valaki a vállát rázogatta. Azt álmodta, viharba került és félelmetes hullámok dobálják a testét. Ahogy kezdett magához térni, bágyadtan nyitotta ki a szemét, csak lassan eszmélt fel az előző álmoképből.

Ingerülten meredt Laurára, aki a mellette lévő ülésnek támaszkodva kétségbeesetten nézett le rá. Idegesnek tűnt, ajka remegett, ujjai úgy markolták az ülés támláját, hogy teljesen belefehéredtek, szeméből zavarodottság áradt.

– Valami baj van – rántotta ki Alice füleiből a fülhallgatókat a fekete hajú lány, miközben úgy hadart, hogy alig lehetett érteni, amit mondott. – Furcsa dolog történt. – Ahogy kiejtette a szavakat, azok különösen vészjóslónak tündek. Ettől Alicének végigfutott a hátán a hideg.

– Miről beszélsz? – kérdezett vissza. – Hogy érted, hogy furcsa? – értetlenkedett, miközben álmosan nézett körül.

A többiek pár üléssel arrébb kiabáltak egymás szavába vágva, amiből ő semmit nem értett. Mindegyikük úgy

nézett ki, mint aki szellemet látott. Az idős hölgy keservesen sírt, az öltönyös fickó a saját fejét ütötte, mint egy örült. A homokszőke srác háta félig kilógott a vezetőfülkéből. Úgy tűnt, valami nagyon lefoglalja.

– Ez komoly... Eltűnt a sofőr – dadogta Laura, Alice pedig a busz eleje felé nézett, de nem látta Feát az ott tébláboló fiútól. Hitetlenkedve meredt Laura arcába, hiszen érezte, hogy a busz mozog alattuk, vagyis gurulnak a kerekek, ami azt jelentette, hogy a sofőrnek a helyén kellett lennie.

Nem volt logika abban, amit Laura mondott. Vagy talán bekattant? Azon sem lepődött volna meg, hiszen ez a túra a hozzá hasonló selejtes embereknek lett kitalálva, akiket egyetlen hajsza választ el a végleges összeomlástól.

– De hát érzem, ahogy megyünk előre – adott hangot kétségeinek Alice, és inkább a vezetőfülke felé iramodott, hogy megnézzze magának, mi történt.

– Mondom! – bizonygatta mögötte Laura.

Alice döbbenetesen torpant meg, mikor látta, hogy Laura nem hazudott. A műszerfal kijelzői világítottak, a motor bűgött, a busz pedig gurult előre, éppen csak Fea

hiányzott. A kormány úgy mozgott, mintha egy láthatatlan ember ült volna a volán mögött.

– Ez képtelenség – kiáltott fel Alice, és megdörzsölte a szemét, hogy tisztábban láthasson, de így is ugyanaz tárult a szeme elé. Az üres vezetőfülke.

Eközben a homokszőke srác újra és újra megpróbálta lefékezni a buszt, ám sikertelenül. Hiába nyomkodta a pedálokat, azok nem reagáltak semmire. Dühében a kormányt csapkodta, majd tehetetlenül kikászálódott a sofőrülésből.

Alice úgy érezte, még mindig álmodik.

– Már régen neki kellett volna mennünk valaminek – érvelt végül logikusan, hogy megőrizze a józanességét.

– Kinéztél már az ablakon? – ragadta meg a vállát a fiatal fiú, és az ablak felé fordította. Idegesen kocogtatta meg az üveget.

Odakint átláthatatlan, sűrű köd gomolygott, mint valami hosszú, végtelen óriáskígyó.

Alice az üveghez tapasztotta az arcát, tenyerével ernyőt formált, hogy alaposabban megnézhesse magának a külvilágot, de a ködös félhomályon kívül semmi mást nem látott.

Valahogy képtelenségnek tűnt minden. A különjárat, ami ismeretlen szűrkeségen keresztül rohan sofőr nélkül, a semmi felé.

Mintha csak egy rémálomban lennének.

– Ugye ez csak egy álom? – kapott a fejéhez Alice és rémült társaitól várt megerősítést.

– Ez nem az – sírt az idősebb hölgy, aki idegesen piszkált egy hajgumit az ujjáival. – Érzem a zsigereimben, hogy ez a valóság! – zokogta.

Ebben a pillanatban valaki belecsípett a karjába, mire Alice felszisszent. Laura körmeinek a nyomai mélyen a bőrébe vájtak.

– Áú! – Alice megdörzsölte a bőrét, a fekete hajú lány vállat vont.

– Szóval felébredtél? Hát nem!

– De akkor mégis hogyan lehetséges, hogy megy a busz, mikor nincs senki, aki vezesse. És mégis mi ez a sűrű köd? Ehhez hasonlót még nem is láttam.

Alice érezte, hogy eluralkodik rajta a rémület, hallotta a saját hangján a feltörni készülő pánikot, amit igyekezett elfojtani magában.

– Mi sem tudunk többet nálad – rázta a fejét Laura.

– Mára napsütéses időt jósoltak báránnyelűvel, húszfokos meleggel – hadarta idegesen az öltönyös férfi.

– Ez igaz – bólogatott hevesen a késve érkező fiú. – A szüleim mindig alaposan felkészülnek az időjárás előrejelzésekből. Ha felmerült volna, hogy ködös idő lesz, el sem engedtek volna, rettegnék a közúti balesetektől.

Alice nem akart hinni a szemének, hitetlenkedve nézett ki újra az ablakon, miközben a többiek az időjárásról vitatkoztak, és azon gondolkodott, hogy vajon megőrült-e. Ha mindenki másnak van igaza, akkor igenis összeomlásra hajlamos. Talán elérte a határait, és az agya teljesen kisült.

Kavarogni kezdett a gyomra, ahogy egyre mélyebben nézett a gomolygó köd közepébe, homlokát a hideg üvegnek hajtotta, hogy lehűtse magát, közben összeszedte a gondolatait.

– De mikor tűnt el Fea? – Alice mélyeket lélegzett, hogy összekapja magát. Nehéz volt feldolgoznia a történetet, de tudta, hogy valahogy meg kell oldaniuk a rejtélyt.

– Miután elindult a busz, egyszerűen elaludtunk – magyarázta az öltönyös fickó, miközben idegesen simított

végig a zakóján. Úgy tűnt, láthatatlan koszt igyekszik letakarítani onnan.

– Úgy merültem álomba, mint egy kisbaba, pedig én szinte sosem alszom. Mintha elkábítottak volna... Azután én ébredtem fel leghamarabb – mesélte a homokszínű hajú fiú, beszéd közben ideges pillantást vetve Alicéra. – Láttam, hogy mindenki ki van dőlve, mintha kiütöttek volna titeket. A karjaitok a földre lógtak, félig lecsúsztatok az ülésről. Aztán megláttam, hogy Fea sehol sincsen, és hogy a busz magától megy. Akkor frászt kaptam, azt hittem álmodom. Aztán pedig megláttam a ködöt. Mintha a nagy semmiben lennénk –huppant le erőtlenül az egyik ülésbe.

Alice bizonytalanul nézett a többiekre, akik teljesen tanácstalanul álltak körbe. Ötlete sem volt, mi történik velük, a legkézenfekvőbb válaszok pedig képtelenségnek tűntek.

– Mintha varázslat lenne – mondta ki a fiú Alice gondolatait.

– Inkább mintha egy horrorfilmben lennénk – vágott közbe Laura. – Egy csapat idegen, egy buszban, egy titokzatos kiránduláson... eltűnik a sofőr, és egy különös,

átláthatatlan köd veszi őket közre. Most vagy őrült gyilkosok következnek, vagy valami gonosz szellem... Ha a kliséknél akarunk maradni – suttogta vészjóslóan.

Alice észrevette, hogy baljóslatú szavai milyen hatással vannak a többiekre, akik már így is pánikoltak. Az idős hölgy egyre hangosabban zokogott, könnyes szemében leírhatatlan rettegés ült. Ajkai némán mozogtak, mintha hangtalanul motyogott volna valamit. Talán imádkozott.

– Elég ebből! – nézett szigorúan Laurára Alice. – Nem kellene még jobban a frászt hoznod a többiekre! Inkább találjunk ki valamit.

Laura hirtelen hangosan és idegesen felnevetett, a hangja élesen hasított bele a csendbe.

– Bocsánat – hahotázott, mintha elvesztette volna az eszét. Talán úgy is volt, hiszen Alice sem volt biztos abban, hogy ő maga épelméjű maradt-e.

Újra körülnézett a buszon, de a tényeken kívül, hogy Fea eltűnt, és ismeretlen köd vette őket körül, semmi újat nem tudott felfedezni.

Reménykedve elővette a telefonját, ám ahogy sejtette, nem volt térerő. Tekintete találkozott a szőke hajú

srácéval, és azonnal tudta, hogy nem ő az első, aki telefonálásra gondolt.

Újra a semmi közepébe meredt, az ablaknak támasztva a homlokát. Ha eddig a busz nem tért le az útról, akkor valami egyenesben tartja őket. Legbelül azt súgta valami, hogy a baleset az utolsó, amitől tartaniuk kell.

Ha messzemenő következtetéseket akart volna levonni, a srácnak kellett igazat adnia, aki a varázslatot említette. Igaz, ez már túlságosan is merész elméletnek tűnt.

Tényleg? Elrugaskodott ötlet? Mint egy busz, ami sofőr nélkül halad?

Visszafordult az ablaktól.

A többiek újra összedugták a fejüket, csüggedten próbálták kitalálni, hogy mi történt. Az idős hölgy remegett, őt a szőke srác támogatta. Laura egy ülésen gubbasztott, a bőrét csipkedte, míg az öltönyös alak egyfolytában láthatatlan porszemektől igyekezett megszabadulni. Alice feladta a próbálkozást arra, hogy értelmes magyarázatot találjon a történetekre, és úgy döntött, csak sodródik az árral.

Mivel őrá már senki sem figyelt, a hátsó ülések felé indult, ahol a hatodik társuk, a beteges külsejű srác ült

észrevétlenül. A fiú pontosan ugyanolyan mozdulatlan volt, mint felszálláskor, csak szemei ezúttal nem a padlót, hanem a busz belsejét pásztázták.

Volt valami szokatlan a tekintetében. Alig pislogott, és ettől jobban hasonlított robotra, mint egy emberre. Ennek ellenére úgy tűnt, mintha éppen feltérképezte volna a terepet.

Az arcát finom vonások keretezték, csak szemei alatt húzódtak sötét karikák, amitől betegnek tűnt. Bő pólója alatt csupa csont és bőr volt, mint aki nem eszik rendesen. Sápadt bőréhez képest éles kontrasztban volt hollófekete haja, ami a homlokába hullott.

Mikor Alice a fiú mellé ért, leguggolt hozzá, de mivel a srác meg sem rezzent, pár pillanatig tanácstalanul nézett rá. Nem is értette, miért is ment oda hozzá, de már nem akarta meggondolni magát.

Csak akkor nyugodott meg, mikor a fiú ráemelte élettelen kék szemeit. Vagyis észrevette őt, tudja, hogy ott van mellette.

Arra gyanakodott, hogy a másik talán autista lehet.

– Szia – köszönt neki Alice, bár tisztában volt vele, hogy szavai lehet, el sem érnek hozzá. Igaza lett, a srác

továbbra is mozdulatlan maradt, mint egy jól megformált szobor.

– Már próbáltuk szóra bírni, mikor felébredt – sétált hátra a késős srác is, majd hanyagul leült az egyik ülésre Alice mellett. A lányt kimondottan zavarta, amikor a fiú térde a vállát súrolta, ezért arrébb húzódott.

– Alice vagyok – mutatkozott be a csendes fiúnak, hátha sikerül választ kicsikarni belőle.

– Autista – szólt közbe Laura is, aki szintén hátrasietett.

– Nem fog válaszolni, sőt reagálni sem. A betegsége csökkent mértékű társadalmi kapcsolatokban, a kommunikációs képességek hiányában nyilvánul meg – magyarázta az öltönyös férfi, aki szintén köréjük gyűlt.

Laura gúnyos pillantást vetett rá.

– Köszönjük, hogy felvilágosított minket, doktor!

– Csak segíteni akartam – védekezett a férfi, és megint bosszúsan söprögette a zakóját.

– Talán szükségtelen volt.

Úgy tűnt, az idős hölgyön kívül mindenki hátra gyűlt, hogy kotnyeleskedjenek, mintha mindannyian beletörődtek volna a megváltoztathatatlanba. Nagyon zavaróak voltak.

– Elég legyen! – intette őket csendre Alice és igyekezett továbbra is a fiúra fókuszálni. – Talán nem beszél velünk, de nem süket. Szerintem ne nyilvánosan tárgyaljuk ki az elme állapotát!

Már nagyon idegesítették őt a többiek, viszont ebben a helyzetben nem tehetette meg, hogy a fülhallgatóját bedugva elvonul egy sarokba, hiszen együtt eveztek ugyanabban a csónakban.

Újra a csendes fiúhoz fordult. Amikor megérintette a kezét, érezte, hogy a bőre jéghideg.

– Te fázol – állapította meg, majd előkotorta a hátizsákjába süllyesztett pulóvert, hogy feladja rá.

– Segíts, hogy rád adhassam – próbálta meggyőzni a fiút, miközben maga elé emelte a pulóvert.

Megkönnyebbült, mikor a beteges arcú srác lassan elvette tőle a ruhadarabot, hogy lassú, gépies mozdulatokkal magára vegye. Beszélni nem beszélt, de legalább reagált a lány unszolására, ami azt jelentette, hogy nem teljesen elveszett.

– Megköszönhetné – nógatta őt Laura rosszmájúan, mire Alice szigorúan nézett rá.

– Hagyd békén! Szükségtelen megköszönnie, ne erőltess rá.

– Jól van, na! Hogy neked semmi sem jó! – sértődött meg a lány, majd durcásan visszasétált a kisbusz közepéhez, ahol levágta magát egy ülésbe. Az öltönyös fickó is követte, míg a késve érkező srác Alice felé fordult.

– Szerintem ideje lenne bemutatkoznunk egymásnak.

Finoman megérintette a lány könyökét, aki erre ösztönösen összerezett, és arrébb húzódott.

– Ne haragudj – kapott észbe a fiú, aki visszahúzta az ujjait. – Nem akartam az intim szférádba hatolni – mosolygott kedvesen.

A gesztus őszintének tűnt, így Alice csak megrázta a fejét.

– Minden rendben. – Visszafordult az autista fiú felé és finoman megfogta a vállát. – Tudom, hogy nehéz, de próbálj meg velünk maradni – kérte és legnagyobb meglepetésére a srác lassan felállt, hogy kövesse őt a busz közepéhez, ahol a többiek voltak.

– Azt hiszem itt az ideje, hogy bemutatkozzunk egymásnak – nézett körbe a homokszőke hajú fiú. – Bármilyen is történik velünk, nem árt, ha ismerjük egymást. Mivel az

én ötletem volt a bemutatkozósdi, az a logikus, ha én kezdem. A nevem Zack, tizennyolc éves vagyok, és úgynevezett szenvedélybeteg. Volt egy igen zűrös időszak az életemben, azóta pedig szerencsejáték függő vagyok, nem tudok lemondani a játékok okozta izgalomról, annak ellenére sem, hogy tudom mennyi ostobaságot csinálok emiatt. Lopok, hazudok és csalok, a szüleimnek is csak fejtörést okozok ezzel. Legutóbb rendőrségi ügy lett a függőségemből, ezért rájöttem, hogy változtatnom kell. Így esett, hogy éppen egy gyógyulási folyamat közepén tartok, a szüleim pedig azt gondolták, hogy ez a túra majd jót tesz nekem. De szerintem ők sem így képzelték ezt el – hadarta egy szuszra.

Alice meglepődve hallgatta, hogy Zack milyen közvetlenséggel beszél a hibáiról. A fiú barna szeme tisztán és őszintén ragyogott. A lány csodálkozott, mert ő képtelen lett volna ennyire megnyílni idegenek előtt.

Egy kimondatlan szabály szerint jobbra haladtak, így minden szempár az idős hölgyre tapadt, aki halkán beszélni kezdett.

– Colette Monroe vagyok, agrofóbiás, aki ha teheti, a lakása foglya marad, mert mindentől fél. Ha ki is kell

mennem az utcára szorongok, izzadok, rosszul vagyok...

Az egyik barátnőm ajánlotta ezt a túrát, aki azt mondta, hogy talán jó hatással lehet majd rám. Ebben az orvosom is egyet értett, mert szerinte meg kell próbálnom feszegetni a határait – vallotta be félénken.

Alice megsajnálta. Sokszor ő is úgy érezte, hogy legszívesebben soha többé nem hagyná el a szobáját, ezért megértette Colette gyötrődését. Ha az asszony még a saját lakásából is rettegve mozdul ki, mit érezhet egy ilyen képtelen helyzet közepén?

– Laura vagyok, és öngyilkos hajlamom van. – A fekete hajú lány vállat vonva közölte ezt, majd kényszeredetten felnevetett, mintha csupán vicc lenne az egész, ám többet nem volt hajlandó elmondani magáról.

Alice csodálkozva végignézett a rocker stílusú lányon. Ezt nem képzelte volna róla.

Eszébe jutott az, amit az édesapja vágott a fejéhez előző este. Hogy nem akarja megvárni, amíg felvágja az ereit. Megremegett a szája. Dühösen meredt a fekete hajú lányra, és ha lehet, még inkább ellenszenvezett vele, mint eddig, hiszen ő elképzelni sem tudta volna, hogy ártson magának.

– Robert vagyok – vette át a szót a zakós fickó, aki most is öltönye gombjait birizgálta idegesen. Alice pár lépésre állt tőle, de így is látta, mennyire izzadt a keze. – Kényszeres vagyok, a tisztaság és a rend a mániám, egyszerűen feldühít, ha valami nem tökéletesen áll, és ez a dolog kihatással van a hétköznapi életemre. A terapeutám éppen ezért ajánlotta ezt a túrát. Tudta, hogy kosszal jár, mégis rávett, hogy jöjjek el, mert szerinte szükségem van akadályokra, melyeket leküzdhetek. Személy szerint inkább otthon maradtam volna, akkor nem kellene ebben a rémálomban részt vennem.

Alice nem értette, hogy egy felnőtt ember miért nem volt képes nemet mondani valamire, amit nem akart. Robertet nem kényszeríthették a szülei, mint őt, hogy eljöjjön. Igaz, talán őrajta kívül mindenki más meg akart gyógyulni, és ledobni az elméjük által rájuk borított láncokat.

Mikor Alice rájött, hogy ő következik, szívesen elbújt volna valamelyik ülés mögé, de ezúttal nem tehetette meg, hogy begubózik.

– Alice vagyok – sütötte le a szemét, miközben bemutatkozott. – Nem igazán szeretem az emberek

társaságát, hogy úgy mondjam, magányos típus vagyok. A szüleim ezt nem értik meg, azt gondolják, baj van velem, és azt hitték, hogy ha elküldenek erre a túrára egy csapat idegennel körülvéve, az majd segít nekem. – Még ő is hallotta, mennyire gunyoros a hangja.

– Vagyis te is csak ugyanolyan selejtes vagy, mint mi – jegyezte meg kajánul Laura, akin látszott, hogy sértve érzi magát Alice szavaitól. – Attól, hogy nem vallod be, még így van.

– Ha te mondd – vont vállat Alice, mert nem érdekelte a másik lány véleménye.

– Tehát csodálatos társaság vagyunk – tapsolt egyet Laura, mintha mulattatná a dolog. Egyetlen pillanat alatt megváltoztak a vonásai, máris kényszeredett vidámságot erőltetett az arcára.

– Neki mi a neve? – kérdezte Zack a néma sráca bökve, mintha a fiú ott se lenne, miközben Alicéra nézett válaszra várva. A lány a csendességbe burkolózott fiúhoz fordult.

– Mi a neved? Elárulod nekünk? – érdeklődött, de nem érkezett felelet. A fiú csak állt mellette, tekintete révetegen meredt előre.

– Hívjuk őt John Doenek – ötletelt Zack a másik fiút mustrálva.

– Az ismeretlen halottakat szokták így elnevezni – értetlenkedett Alice. – Szerinted így kéne hívunk őt? Mintha máris halott lenne?

– Jaj, ne akadj már fent ilyen részleteken – nyafogott Laura. – John Doe! Szerintem, ha nincs jobb ötleted, ne kritizáld Zacket – vihogott a fekete hajú lány, miközben széles mosolyt villantott a fiúra.

Alice felvonta a szemöldökét, de nem szólt. Hátat fordított a társaságnak, magukra hagyta őket.

Döbbenet vette észre, hogy az autista fiú követi őt. Lassan sétált mellé, akár egy holdkóros, aki álmában jár. Mozdulatai vontatottnak tűntek, szemei élettelennek. Úgy tűnt, kiválasztotta őt magának.

Alice sajnálkozva nézett a fiúra, és azon gondolkozott, vajon mennyit foghat fel a világból. Nem tűnt túlzottan izgatottnak a buszon történektől. Vagy nem is érdekl, vagy egyáltalán nem figyel.

Gondolataiból Colette izgatott hangja zavarta fel, aki az ablakot bökdöste.

– Nézzétek, gyerekek!